О, скільки в жінки чарівних принад
і скільки вроди і великих вад!
То, мов голубка, лагідна й одверта,
то, мов їжак, колюча та уперта,
то сяє в усмішці, то гірко сльози ронить,
то горнеться, то все тобі боронить,
то щедра, то скупа, немов жебрачка,
то мудра, то дурна, неначе качка,
то боязка, то смілива й невпинна,
завжди мінлива, мов під вітром хвиля,
вона — дитина, сповнена свавілля,
і тим-то, що вона цілком дитинна,
немов дитину втішную отую,
я до грудей горну її й цілую.